

z důvodu, že vlastníkem exekučně prodaných věcí jest žalobce, a aby mu byl vydán dražební výtěžek, kdežto návrh na zjištění vlastnictví měl povahu předurčující. Podle § 37 ex. ř. byl by exekuční soud příslušným ku projednání této rozepře, kdyby se dosud vedlo exekuční řízení. V tomto případě byla však exekuce skončena již tím, že byl dražební výtěžek vydán jedinému vymáhajícímu věřiteli (srv. mot. str. 217, mat. I. str. 561). K vydání výtěžku výkonným orgánem vymáhajícímu věřiteli nebylo třeba svolení exekučního soudu, jak rekurs mylný doličuje, poněvadž zákon tento postup přímo nařizuje, přiznávaje dokonce vydání výtěžku právní povahu placení dlužníkem (§ 283 odstavec prvý a třetí ex. ř.). Bylo-li však v době podání vylučovací žaloby exekuční řízení ukončeno, nemohlo již býti vůbec exekuci odporováno žalobou podle ustanovení § 37 ex. ř., z jehož doslovu — »že odpor může podati třetí osoba proti exekuci« — zřetelně plyne, že odporovati lze exekuci žalobou podle § 37 ex. ř., jen pokud řízení exekuční trvá. Byla proto oposiční žaloba podle § 37 ex. ř. již od počátku nepřipustna. Otázku, o jaký právní důvod měla by se žaloba opírat, by se setkala s úspěchem, nelze tu řešiti, ježto jde jen o to, zda pro nynější žalobu je výlučně příslušným exekuční soud. Žalobce nemůže se s úspěchem dovolávat ustanovení druhého odstavce § 17 ex. ř., ježto i podle něho trvá příslušnost exekučního soudu jen do ukončení exekuce (srov. Neumannův komentář k ex. ř. vyd. II. při § 17 ex. ř. str. 95), což ostatně i stěžovatel přiznává, doličuje, že v době podání žaloby nebylo ještě exekuční řízení skončeno a že vydáním dražebního výtěžku jedinému vymáhajícímu věřiteli se exekuce nekončí. Pokud se dovolací rekurs odvolává pro svůj názor na rozhodnutí býv. víd. nejvyššího soudu čís. 375 sb. věst., přehlíží, že tu šlo o jinou právní otázku a o jiný skutkový základ. Případy, v nichž podle mínění stěžovatele mohlo by se ukončení exekučního řízení prodloužiti, zde vůbec nenastaly a netřeba se proto těmito rekursními vývody obírat.

### Čís. 7625.

**Ve sporu o zrušení exekuce vyklizením najatých místností jest pro způsob řízení a pro přípustnost opravných prostředků rozhodnou hodnota, na niž byl tento spor oceněn, bez ohledu na hodnotu ve sporu, jenž byl základem exekučního titulu.**

(Rozh. ze dne 17. prosince 1927, R I 1085/27.)

Žalobu, domáhající se uznání, že exekuce nuceným vyklizením bytu jest nepřipustná, procesní soud první stolice zamítl. Odvolací soud odvolání odmítl. Důvody: Žalobou domáhala se žalobkyně uznání, že se exekuce nuceným vyklizením bytu zrušuje jako bezdůvodná a nepřipustná. Jde tudíž o předmět sporu, který nemůže

býti oceněn výše než je hodnota nároku exekucí vymáhaného. Nárok tento vymáhán byl exekučně podle rozsudku okresního soudu ze dne 11. března 1927 potvrzeného rozsudkem zemského soudu civilního ze dne 5. dubna 1927 v řízení provedeném v obou stolicích podle řízení ve věcech nepatrných, ježto žalobce hodnotu předmětu sporu ocenil na 300 Kč (§ 59 j. n.). Vzhledem k tomu nelze předmět nynějšího sporu oceniti penízem vyšším než právě uvedeným penízem 300 Kč a jest naň použití předpisů o řízení ve věcech nepatrných. V tomto řízení jest podle § 501 c. ř. s. odvolání přípustno pouze z důvodů § 477 čís. 1 až 7 c. ř. s., jichž odvolání neuplatňuje, a bylo je proto odmítnouti.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil odvolacímu soudu, by znovu rozhodl o odvolání.

#### Důvody:

Odvolací soud opírá napadené usnesení o právní názor, že předmět opozičního sporu podle § 35 ex. ř. nemůže býti žalobkyní ceněn výše, než činila hodnota nároku vymáhaného exekucí. Při tom však přehlíží, že nárok ve sporu, tehdejší žalobkyním a nynějším žalovaným přiřčený a exekučně vymáhaný, nezáležel v určité peněžní pohledávce, nýbrž ve vyklizení a odevzdání bytu a že tehdejší žalobkyně udaly výši svého interese v žalobě na 1000 Kč a teprve za jednání je omezily na 300 Kč, že tedy zájem žalobkyň poklesl teprve za sporu. Zájem vlastníka domu na vyklizení bytu nelze však měřiti interese odpůrcovo na tom, by mu byt byl zachován, a jest přisvědčiti vývodům rekursu, že zájem držitele bytu jest za nynější bytové nouze podstatně vyšší, než zájem vlastníka bytu, zejména, když držitel bytu mohl by pozbyti nutného přístřeší. Není-li však exekučně dobývaný nárok peněžitou pohledávkou, nelze při opozičním sporu určit předmět sporu ani podle předpisu § 57 j. n., který předpokládá vymáhání peněžité pohledávky (srv. též judikát 242). Bylo tudíž v tomto případě posuzovati přípustnost odvolání podle hodnoty předmětu sporu ve smyslu druhého odstavce § 56 j. n. a ježto v žalobě byl předmět sporu udán penízem 1000 Kč, nejde o věc nepatrnou a odvolání proti rozsudku prvního soudu, v řádném řízení vydanému, jest přípustné (§ 461 c. ř. s.).

#### Čís. 7626.

**Za pomocné obchody podle čl. 273 obch. zák. dlužno považovati i právní jednání, jež se předseberou vzhledem k obchodní živnosti, jež se teprve otevře (přípravné obchody). Spadá sem i koupě inventáře pro zamýšlenou obchodní živnost hostinskou a kavárenskou a nelze se odvolávati na předpis § 934 obč. zák., byť i bylo kupitelům teprve později uděleno oprávnění ku provozování živnosti.**